

26.1.20, Telecí

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Chválu vzdejte Hospodinu, protože je dobrý, jeho milosrdenství je věčné. Chválu vzdejte Bohu bohů, jeho milosrdenství je věčné. Chválu vzdejte Pánu pánů, jeho milosrdenství je věčné. Jedině on koná velké divy, jeho milosrdenství je věčné. Nebesa učinil důmyslně, jeho milosrdenství je věčné. Zemi na vodách překlenul oblohou, jeho milosrdenství je věčné. Ž 136, 1-6

PÍSEŇ 161 tebe bože,

VSTUPNÍ MODLITBA

Milostivý Bože,
přicházíš k nám ve svém Synu a tím dáváš poznat i sebe sama. Děkujeme ti za to a prosíme tě, abychom si tvého pozvání, slova i života vážili aspoň tak, jak moc nás k němu i ty sám zveš. Prosíme tě, odpusť nám, když hledáme, co nás rozděluje a ne, co nás spojuje. Prosíme tě, dávej nám nalézt ten pramen vody živé, který by obživil i nás a dal nám dostatek odvahy přicházet i jeden ke druhému. Děkujeme, že nám ty sám jdeš příkladem a ve svém Synu ukazuješ, kde je ta cesta, pravda i život. Prosíme tě i za dary tvého svatého Ducha, ať nás provázejí nejen dnešní den, ale i po celý následující týden. Prosíme tě, buď nám přítomen a otevírej naše srdce i mysl slovy, která by mířila přímo do středu zvěsti o tom přicházejícím. Prosíme tě, rozpomínej se i na nás a dávej nám svůj pokoj a svou dobrou setbu. Buď zůstávej se všemi námi. Amen.

1. ČTENÍ 2Kr 17, 24-29

PÍSEŇ 192 dobře staví

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Ježíši Kriste,

přicházíš k nám jako náš Pán a Učitel. Prosíme tě za všechny, kteří se cítí být odděleni od druhých, žijí v nenávisti a nepokoji.

Prosíme tě za všechny, kdo marně prosí o tvou pomoc a nemohou se jí dovolat.

Prosíme tě za všechny, kdo strádají hladem nebo žízní, pomoc všem, kdo se o takto postižené starají.

Prosíme tě za všechno, kdo si myslí, že mají všeho dost, a přesto jim něco v životě chybí. Dej jim poznat, že tu jako církve jsme i pro ně. Prosíme tě, ať se nám tvé slovo stane posilou a povzbuzením i do našich všedních dní, ať z něj můžeme a umíme žít na každý den našich životů.

Prosíme tě, ať se nemusíme spoléhat ani nespoleháme jen sami na sebe, ale i na tebe, který nás chceš vést tím správným směrem.

Prosíme tě, vyslyš všechny naše prosby, které vkládáme i do společné: Otče náš...

POSLÁNÍ A slyšel jsem veliký hlas od trůnu: „Hle, příbytek Boží uprostřed lidí, Bůh bude přebývat mezi nimi a oni budou jeho lid; on sám, jejich Bůh, bude s nimi, a setře jim každou slzu z očí. A smrti již nebude, ani žalu ani nářku ani bolesti už nebude – neboť co bylo, pomínulo.“ Ten, který seděl na trůnu, řekl: „Hle, všecko tvořím nové.“ A řekl: „Napiš: Tato slova jsou věrná a pravá.“ A dodal: „Již se vyplnila. Já jsem Alfa i Omega, počátek i konec. Tomu, kdo žízní, dám napít zadarmo z pramene vody živé. Zj 21, 3-6

POŽEHNÁNÍ Hospodin tě požehná a ochrání tě, Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a bude ti milostiv, Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem.

PÍSEŇ 485 král věčný

2. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ) J 4, 5-10

Milí přátelé,

nemáte hlad? A co žízeň? Nechce se vám jíst? A co pít? Pán Ježíš zase jednou takhle někam šel, až přišel k jednomu samařskému městu, kde dal kdysi praotec Jákob svému synu Josefovi pole a byla tam i jeho studna. Tj. k místu, které kdysi patřilo Bohem vyvolenému národu a nyní tam na chvíli zaparkoval tehdejší Žid Ježíš.

Tak co byste si dali. Máme tu jednu studnu, za sebou i před sebou ještě dlouhou cestu a je kolem poledne. Ideální čas, ať už se tím polednem myslí cokoliv, na to se na chvíli zastavit, usednout a popít. Tak co to bude?

A že by žena? Pár jich tu máme. Tato je však ze Samaří, které nikdo ze Židů příliš neoblíboval a přichází jen proto, aby načerpala vodu. Taková neškodná činnost. Ježíš jí však rovnou řekne nebo spíš přímo vybidne, aby mu dala napít. Proč se nemohl napít sám, se ještě dozvíme. Tady však nejde o co, ale o koho. Židé se totiž se Samařany opravdu moc nemuseli a někdy si povíme proč a tady jeden z nich žádá přímo napít vody. Jeho učedníci jsou totiž fuč, pro změnu shánějí něco k jídlu, takže jediný, kdo v danou chvíli může Ježíši pomoci, je samařská žena. A proč taky ne? Komu z nás se to v životě stane, aby zrovna když někde odpočívá, kolem něj prošla

žena a je celkem jedno, či je a mohla mu dát napít. Ježíši se to stalo. A hned jí na její údiv nad tím, co to od ní žádá, odpoví, kdybys hleděla aspoň trochu dopředu, a ne stále dozadu a znala, co dává Bůh a věděla, kdo ti to říká, abys mu dala obyčejnou vodu, požádala bys ty jeho, a on by ti dal vodu živou.

Ale stop a hezky popořádku. A nechme stranou, kdo a proč je Žid a Samařan, sám Ježíš totiž poukazuje na něco úplně jiného, než jsou národnostní rozpory. Které ne, že by tak vždycky byly, ale skoro. Tak kdo je teda ten Ježíš, že i Samařance říká jen o to, aby mu dala napít. A proč se tomu ona tak brání a proč on si za tím tak stojí a kde v tom všem je i ta kýžená voda živá.

Tak především, živou vodu známe sice jen, a hlavně z pohádek, ale Ježíš to vše říká i té Samařance především proto, aby i jí upozornil na to, co dává ve skutečnosti Bůh. A jsme u toho, tady vůbec nejde o člověka, teda o člověka Ježíše a člověka ženu Samařanku trochu ano, ale tady jde především o to, co dává Bůh a je tak i Boží. Život přece. Bůh nejen zde, ale obecně překračuje všechny hranice, a to i ty lidské, a dává hlavně život, a ten není jen v nějaké, byť životadárné a osvěžující vodě, ale v tom, že ho chce Pán Ježíš přímo nabídnout. Život, který je v Bohu a Bůh v něm. A život, který může dát jen Bůh. Tam někam míří Ježíšova slova, která by měl znát úplně každý, kdybys znala, co dává Bůh, požádala bys ty sama.

Ježíš nečeká na něčí zájem, ale Samařance málem vynadá za to, že jednak dělá takové rozdíly a jednak mu téměř upírá Boží dar, totiž vodu a život. Kdybys věděla, co mi tím děláš, když se stydíš za to, kdo jsi, tak bys sama přišla a copak že žádala o vodu živou, ale především by ses ani předtím nezdráhala sama mi nabídnout, co potřebuji, totiž vodu a tím život. Proč se tak stydíš za to, kdo jsi a nepřijdeš sama s tím, Pane, dej mi napít ze životodárného zjevení nebeských věcí. Proč je to skoro vždy jen o jídle a pití a jen málokdy o skutečném životě a tom, co dává Bůh. Proč se Samařanka musí stydět za to, že je Samařanka, ale Ježíš to může překročit a říct, i ty máš přece na víc. A říct si o Boží slovo, společenství s ním a tím i živou vodu, kterou může dát jen on. Jenže s tím musel přijít až sám Ježíš a protrhnout všechny ty předsudky a dřívější nedorozumění, ženu Samařanku by to možná ani nenapadlo, až Ježíš jí musel říct, v čem je ta podstata věci, aby taky měla o co žádat. Ježíš ostatně nikdy na nic nečekal nebo skoro nikdy, ale často tomu šel přímo naproti, šel i za lidmi na opačné straně svého území, říkal jim i to, co nechtěli slyšet, ale hlavně jim říkal pravdu. A to jako můžu, když jsem Samařanka, no jasně, dokonce musíš, co musíš, ty sama chceš vodu a život. Skutečný život, ne jen jeho náhražku. Život v pravdě, kterou však může dát jedině Bůh, tak si toho hled' a važ. A Samařanka ne, že nechce, ona to nezná, nezná principy Božího, ale i toho lidského milosrden-

ství, nezná téměř Boží přítomnost a v tom je i ta základní chyba. A stále se jen na něco čeká.

Židé se totiž se Samařany nestýkají. Však to nevadí, já spíš nemusím jiné lidi, takové ty zbožné farizeje a zákoníky, Samařani mi nevadí, zvláště když mám žízeň, oni to ale hlavně musejí poznat. A ne jen vodu ze studně, ale tu živou, tu, kterou nabízí sám Bůh. Ale to už víme, vědí to však ti ostatní?

A teď co. Co je teda tím, co dává Bůh a říká se tomu i možnost věčného života, protože kdo to pije, ten i žije. Dobrá otázka. My žijeme v době, která klade velký důraz na to, co je tady a teď, až mě to jeden čas hodně překvapovalo, prý se tomu říká přítomný okamžik nebo tak nějak, ale Ježíš i před tou Samařankou přichází s něčím jiným. Dej mi napít je jen otvírací pobídka pro to, aby se i ta Samařanka sama zamyslela nad tím, co je nad ní. Ne jen nějaké lidské předsudky, ty jako Žid a ode mě, jako Samařanky. Ale to, že i s ní Pán Bůh počítá, a dokonce i jí nabízí vodu, a to živou vodu. To je to podstatné, vodu, která dává věčný život. A teď co to je. Především víc než uhasit žízeň, víc než to tady a teď hned mi dej napít, víc než přítomný okamžik žízně. Ježíš jde jako vždy dál. Věčný život je život, který odkazuje k nebi, k tomu, co nás třeba i bezprostředně přesahuje, ale hlavně ukazuje ještě jiný rozměr, nejen ten lidský, ale i ten o něco vyšší, ten, který žijeme pod Boží přítomností, Božím

pohledem, zorným úhlem toho, k čemu odkazuje i Bůh sám, totiž právě věčnosti.

Žít pod věčností znamená žít jednak opravdově, v Boží pravdě ne na a jednak žít s vědomím toho, že tu nejsem sám, ale mám nad sebou někoho, komu jednak mohu důvěřovat a jednak i ten pro mě něco má, totiž příslib života, který právě že nekončí tady a teď ani se tak nežije, nýbrž sám míří výš a dál, s vidinou posledních věcí, kterými jsou, troufám si říct a snad se moc nemýlím, víra, naděje a láska. Víra v to, že někomu patřím a nejsem tu jen já sám, naděje právě v ty poslední věci, že i po mně něco zůstane a láska, která je vždy až na konci. Neboli víra, že mi i Samařanka něco dá, například napít, a že i jí mám co dát, například víru coby důvěru v Boží přítomnost, naděje, že to i té Samařance něco dá, například poznání, že i pro ni Bůh něco má a chce jí to dát a láska k tomu, kdo mi i tu Samařanku tak trochu přivedl, aby mi dala napít, i když jsem ji musel chvíli přemlouvav nebo spíš povzbuzovat k tomu, že i ona na to má se něco dozvědět a sama se nebát dát napít i tomu druhému.

A to je i to, k čemu i nás Ježíš vede, dát napít i tomu druhému a všichni víme, co a z čeho. Ne z kalichu hořkosti ani moku chmelového nebo jak se tomu společensky říká, nýbrž z pramene vody živé, z toho, co se i nás bezprostředně týká a dotýká, aby se to, z čeho

čerpáme i my sami, aspoň teda doufám, dostalo i k těm, kteří by to možná taky potřebovali, jen o tom třeba ještě nevědí.

A k čemu teda chce Ježíš zvláště povzbudit, abychom odhodili všechno nestýkání a jiné protivy a sami povzbuzovali k tomu ano, je to i pro tebe, nemusíš se vůbec ničeho bát, může ti to i něco dát. Není to tak strašný. A že se ta Samařanka asi trochu bála. A naopak se i Ježíši nakonec podařilo i tu Samařanku k tomu stýkání povzbudit a ukázat, vždyť máš přece navíc, i ty můžeš překročit svůj stín a připustit i ten zorný úhel věčnosti a otevřít se i tomu, co je nad tebou a napít se i z pramene vody živé, která není jen o tom okamžitě uhasit žízeň, jak bychom se dočetli dál, kdybychom to četli i dál.

A ano, nejde o to dostat Samařanku na svou stranu, ale nechat i jí napít, nejen Pána Ježíše. Otevřít otázku po tom, kde to teče, kde je i naše víra, naděje a láska a v nich, a právě v nich se nebát nabízet tu cestu i těm druhým. Vždyť na to máš, milý člověče, jen se toho neboj. Není to tak strašný. Neboj se přijít a načerpat vodu, a třeba přitom i někoho potkáš. Což taky není k zahození.

A jakmile to poznáš a uvidíš, už sám požádáš taky o nějaký pramínek i v tobě může zažehnout víra, nejen v nebohé Samařance i v tobě, milý člověče, jen se toho nebát. Pán Ježíš to přece myslí se všemi dobře, to jen my máme stále nějaké předsudky.

PÍSEŇ   419 mocný bože, 384 pomoz mi,